

O lectură ca o infuzie
de speranță, despre
găsirea bucuriei în plină
tragedie, cu personaje
neconvenționale și o
căldură liniștitoare.

Kirkus Reviews

KATHERINE
CENTER

Ai grijă ce-ți dorești

Traducere de Diana Ilie

Când s-a întâmplat totul, eu eram cea care dansa cu Max. Nimeni nu-și amintește, dar eu eram. De fapt, eu eram responsabilă pentru cam tot ce se întâmpla în acea noapte. Max și Babette plecaseră într-o croazieră de două săptămâni, o a doua lună de miere în jurul Italiei. O găsiseră în ultimul moment, fusese un chilipir pentru mijlocul verii – și se întâmpla ca data de întoarcere să fie cu două zile înainte de petrecerea pentru aniversarea de șaiszeci de ani a lui Max.

Babette își făcuse griji să rezerve bilete pentru o călătorie care avea să se sfârșească atât de aproape de data petrecerii, dar am liniștit-o:

- Mă ocup eu. Am grijă de toate detaliile.
- Nu sunt sigură că-ți dai seama ce responsabilitate uriașă e o petrecere ca asta, a zis Babette. Vine toată școala – trei sute de oameni, poate mai mulți. E foarte greu.
- Cred că mă descurc.
- Dar e vară. Mi-ar plăcea să n-ai nicio grijă.

– Și mie mi-ar plăcea ca tu să pleci în a doua lună de miere în Italia, asta și la un preț indecent de mic, i-am răspuns, arătând cu degetul spre ea.

N-a trebuit să insist prea mult, au plecat. Și eu m-am bucurat să mă ocup de petrecere. Max și Babette nu erau chiar părinții mei, dar se apropiau cel mai mult de ideea de părinți. Mama murise când aveam zece ani și hai să zicem că tata nu îmi era cea mai apropiată rudă.

De fapt... adevărul e că îmi *era* cea mai apropiată rudă. Dar nu eram apropiați. În plus, nu aveam frați sau surori – doar câțiva verișori împrăștiați în toate colțurile lumii, dar pe nimeni din familie aproape. Doamne, acum c-o spun așa, trebuie să adaug că nu aveam nici iubit. De mult timp. Nici măcar animale de companie.

Aveam totuși prieteni. Ca nu cumva să par prea tristă. O aveam în special pe Alice: unu optzeci înălțime, prietenoasă și neobosit de optimistă, expertă în matematică, purta în fiecare zi la muncă un tricou cu o glumiță matematică.

În prima zi în care am întâlnit-o, pe tricoul ei scria ECHIPA TOCILARILOR.

- Mișto tricou, i-am zis.
- De obicei port glumițe matematice, mi-a răspuns.
- Chiar există astfel de glume?
- Stai numai să vezi.

Pe scurt, da, există mai multe glume matematice pe lume decât îți poți imagina. Și Alice avea câte un tricou cu fiecare dintre ele. Pe multe nici nu le înțelegeam.

Eu și Alice nu aveam prea multe în comun, dar nu conta. Ea era o femeie înaltă, athletică și bună la mate, eu eram exact opusul său. Eu mă trezeam devreme, ea se culca târziu. Purta exact același model de jeanși Levi's și de tricou în fiecare zi de

muncă, iar eu purtam niște amestecături de ținute bizar de diferite. Ea citea exclusiv romane de spionaj și eu tot ce-mi pica în mână. Era voleibalistă într-o echipă locală de patru membri de volei pe plajă, pentru numele lui Dumnezeu. Dar eram prietene foarte bune.

Eram norocoasă să fiu bibliotecară într-o școală primară cvasilegendară de pe Insula Galveston, numită Kempner School. Pe lângă faptul că îmi iubeam slujba și îmi plăcea compania copiilor și a profesorilor, locuiam în camera din garaj a lui Babette și a lui Max Kempner. Bine, „camera din garaj“ nu prea surprinde esența locului. Adevăratul termen ar trebui să fie „fost hambar“, pentru că fusese cândva o simplă cameră deasupra grajdurilor. Pe vremea când caii și trăsurile încă erau la modă.

Să locuiesc alături de Max și Babette era ca și cum aș fi trăit cu regele și regina. Ei pusese bazele școlii, tot ei o administraseră în toți acei ani și erau pur și simplu... îndrăgiți. Reședința lor istorică – da, proprietățile imobiliare sunt foarte ieftine în Galveston – se afla la doar câteva străzi distanță de școală, așa că profesorii treceau mai mereu pe acolo, zăboveau pe verandă sau îi dădeau lui Max o mână de ajutor în atelierul de tâmplărie. Așa erau Max și Babette, genul de oameni lângă care cei din jur voiau să se afle.

Ideea e că mă bucuram să fac ceva uluitor pentru ei. Voiam să le întorc favoarea. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât părea o șansă unică de a-i lăsa cu gura căscată în fața celei mai bune petreceri din viața lor. Am început cu inspirație pe Pinterest, apoi am răsfoit niște reviste pentru idei cu privire la decorațiuni. M-am entuziasmat atât de tare, încât am sunat-o și pe fiica lor, Tina, ca să văd dacă ar vrea să mi se alăture în proiect.

Ironia face că Tina era unul dintre puținii oameni care *nu* își petreceau constant timpul la Max și Babette. Așa că nici nu o cunoșteam prea bine. În plus, nu mă plăcea. O suspectam că are impresia că vreau să îi iau locul. Ce-i drept e drept, nu se înșela în totalitate.

– De ce te ocupi *tu* de decorațiunile pentru ziua lui tata? a zis când am sunat-o, cu vocea înțepată.

– Păi, așa s-a potrivit.

Te cam dezorientează când oamenii te displac pe față. Asta mă făcea să amuțesc în preajma ei.

– Știi, sunt plecați în călătorie...

Am așteptat un sunet cum că înțelesese mesajul.

– În Italia...

Nimic.

– Așa că m-am oferit să organizez petrecerea în locul lor.

– Ar fi trebuit să mă sune pe mine, a zis.

Nu o sunaseră pentru că știau că nu ar fi avut timp. Era căsătorită cu un om care o ținea foarte ocupată.

– Chiar au vrut, am mințit-o. Dar m-am oferit eu atât de repede, încât... nu au mai apucat.

– Ce neobișnuit, a spus.

– Tocmai de-asta te-am și sunat. M-am gândit să ne ocupăm împreună.

Am simțit că își evaluează opțiunile. Era dreptul ei să planifice petrecerea aniversară a propriului tată... dar acum, dacă ar fi acceptat, nu ar mai fi avut cum să scape de mine.

– Data viitoare, a zis ea.

Așa a rămas responsabilitatea mea să organizez petrecerea. Alice a ajuns și ea să mă ajute, pentru că Alice e genul de om care se bucură cel mai mult când ajută pe cineva. Babette se gândise deja la ghirlande cu panglici din hârtie și la tort, dar eu

nu voiam să mă rezum la atât. Voiam să fac impresie. Era vorba despre *Max*! Director, fondator, o legendă vie – și un om cu o inimă de aur. Filozofia lui era: *Nu irosi nicio șansă de a sărbători*. Îi sărbătorea pe toți ceilalți cu fiecare prilej.

Ce naiba, era timpul să fie și el sărbătorit. Voiam să fac ceva memorabil. Magic. De neuitat. Însă Babette lăsase un plic pe masa din bucătărie pe care scria „Pentru cele necesare petrecerii“, iar când l-am desfăcut, am dat de un buget de șizeci și șapte de dolari. Multe bancnote de câte un dolar. Se pare că Babette era destul de chibzuită.

Atunci mi-a sugerat Alice să îi întreb pe tipii de la întreținere dacă nu cumva ne pot împrumuta instalația de luminițe a școlii, dacă tot stă în depozit. Când le-am povestit care e planul, mi-au răspuns: „Da, ce dracu’!“ și s-au oferit să instaleze totul în locul meu. Le-am mulțumit și le-am spus că am nevoie doar de luminițe.

Vezi? Toată lumea îl iubea pe *Max*. Cu cât aflau mai mulți ce vrem să facem, cu atât se implicau mai mult. Părea că jumătate dintre adulții din oraș fuseseră elevii lui *Max*, sau îl avuseseră antrenor de baseball, sau făcuseră voluntariat alături de el pentru curățarea plajelor.

Am început să primesc mesaje pe Facebook și pe telefon de la necunoscuți: florarul de pe Winnie Street voia să doneze buchete pentru mese, proprietara magazinului de textile de pe Sealy Avenue se oferea să aducă suluri de tul ca să decoreze sala, iar o trupă locală de coveruri din anii șaptezeci voia să cânte gratuit. Am primit oferte de mâncare, prăjituri, băutură și baloane, toate moca. Am primit mesaje de la un artist stradal care voia să facă un show de înghițit flăcări, de la un sculptor în gheață care voia să facă un bust pentru *Max* de pus pe bufet și de la un fotograf de nunți (scumpe) care și-a oferit serviciile pentru toată seara – *fără costuri*.

Le-am zis da tuturor. Apoi am primit cel mai bun mesaj dintre toate. Un tip ne-a dat intrare liberă la Garten Verein. Nu zic că Max și Babette nu s-ar fi mulțumit cu cantina școlii – ei erau fericiți oriunde –, dar Garten Verein era una dintre cele mai frumoase clădiri din oraș. Fusese construită pe la 1880 sub formă de pavilion de dans victorian, octogonal, iar acum era vopsită cu verde pal și alb, ca din turtă dulce. În prezent era mai degrabă loc pentru nunți și evenimente cu ștaif – un loc *nu tocmai ieftin*. Câțiva dintre foștii elevi ai lui Max erau însă proprietari, așa că ne-au dat-o gratis.

– Promoția din '94 e cea mai tare! mi-a zis tipul de la telefon. Apoi a adăugat: Nu irosi nicio șansă de a sărbători.

– Ai vorbit ca un admirator adevărat al lui Max.

– Transmite-i toată aprecierea mea, da? a încheiat tipul de la Garten Verein.

Când au ajuns acasă, Max și Babette erau prea dați peste cap de schimbarea de fus orar ca să se mai oprească pe la școală, așa că modificarea locului în care avea loc petrecerea i-a luat pe nepregătite. În acea seară, i-am întâmpinat pe verandă. Babette purta ochelarii ei rotunji și părul grizonant tuns scurt. Schimbase bine-cunoscuta ei salopetă murdară de vopsea cu o rochie scurtă din bumbac cu imprimeu mexican, iar Max arăta incredibil de șic cu un costum din material creponat și cu un papion roz. Se țineau de mână și m-am trezit spunându-mi în gând: *Așa arată cuplul perfect*.

În loc să mergem două străzi spre vest, către școală, i-am condus spre nord.

– Știi că mergem în direcția greșită, nu? a șușotit Max.

– Bine că le știi tu pe toate, l-am tachinat, trăgând de timp.

– Cred că știu naibii unde mi-e școala, a zis Max, cu o expresie zâmbitoare.

– Dacă vă țineți după mine, n-o să vă pară rău.

Apoi am dat cu ochii de Garten Verein. Baloanele se legănau în formă de arc deasupra porții din fier de la intrare. Alice – cântăreață amatoare la corn și îndrumătoare a trupei de jazz din clasa a cincea – era deja în interiorul grădinii și, imediat cum ne-a văzut, a dat tonul cântăreților să-și înceapă versiunea lor de „La mulți ani“. O mulțime de copii umpleau parcul, iar părinții țineau în mâini pahare de șampanie. Imediat cum s-a ivit Max, au început să chiuie.

Pe măsură ce Max și Babette au început să înțeleagă ce li se întâmplă, ea s-a întors către mine și mi-a zis:

– Ce ai făcut?

– Nu am depășit bugetul. Nu cu mult.

Am intrat în grădină, iar Tina ne-a ajuns în curând din urmă. Era zveltă și aranjată, ca de obicei, iar fiul ei de clasa a treia, Clay, o ținea de mână. Babette și Max i-au îmbrățișat pe amândoi, iar Max a întrebat-o unde e Kent Buckley. Soțul Tinei era genul de tip pe care toată lumea îl striga după nume și prenume. Nu era niciodată, simplu, „Kent“. I se spunea Kent Buckley, rostit ca într-un singur cuvânt.

Tina s-a întors și și-a întins gâtul căutându-și soțul din priviri, iar eu i-am admirat părul negru strâns elegant într-un coc jos. Elegantă, dar răutăcioasă. Asta era Tina. A arătat spre el, spunându-ne că e într-o teleconferință. Acolo, cu vreo treizeci de metri în spate, era Kent Buckley. Susținea un fel de întâlnire prin casca Bluetooth lipită de ureche. Mergea în sus și-n jos pe trotuar, gesticulând într-un fel care îi trăda nemulțumirea.

Toți l-am privit preț de o clipă. Mi-am dat seama că el probabil credea că arată ca o mare sculă. Părea cumva mândru de felul în care se comporta, de parcă ar fi trebuit să fim impresionați că are puterea să urle la oamenii respectivi. Dar, ca să fiu

sinceră, mai ales pentru că purta casca în ureche, arăta de parcă ar fi urlat la sine însuși.

Un mic detaliu despre Tina și Kent Buckley. Știți acele cupluri despre care toată lumea se întreabă ce o căuta oare soția cu un astfel de soț? Ei erau acel cuplu. Mulți dintre orășeni o plăceau pe Tina sau, cel puțin, îi transmiteau și ei afecțiunea purtată părinților, așa că se întâmpla adeseori să se întrebe cu voce tare ce face o femeie nemaipomenită ca ea lângă un bărbat insuportabil ca el. Nici măcar nu sunt sigură că oamenii identificau acel ceva care îi enerva. Doar că tipul avea ceva îngâmfat, alunecos și snob care îi făcea pe insulari să nu-l placă.

Sigur, pentru mine Tina nu fusese niciodată „o femeie nemaipomenită”. Chiar și acum, când asista la petrecerea pe care o organizasem cu atât de mult drag, nici măcar nu mă lua în seamă. Doar privea pieziș pe lângă mine, de parcă nu aș fi fost acolo.

– Hai să mergem înăuntru, i-a zis mamei sale. Vreau să beau ceva.

– Cât poți să stai? a întrebat-o Babette în șoaptă, înaintând spre clădire.

Tina a devenit brusc tensionată, de parcă mama ei tocmai o criticase.

– Cam două ore. Are o ședință video pe la opt.

– Te putem duce noi acasă cu mașina, dacă vrei să stai până mai târziu, a intervenit și Max.

Tina părea că vrea să mai rămână. Însă apoi s-a uitat în direcția lui Kent Buckley și a dat din cap că nu.

– Va trebui să ne întoarcem.

Toată lumea își alegea cuvintele cu grijă și își ținea tonul sub control ca să păstreze o atmosferă deosebit de cordială. Însă cu toții conversau de parcă ar fi stat pe butoaie de pulbere, asta cu

siguranță. Sigur, cel mai mare butoi cu emoții era petrecerea în sine. Când am pășit înăuntru și Max și Babette au dat cu ochii de luminile scăpărătoare, de trupa din anii șaptezeci îmbrăcată în pantaloni evazați, de toate decorațiunile și de munții de mâncare, Babette s-a întors către mine cu un strigăt de uimire și mi-a zis:

– Sam, e minunat!

În fundal, am văzut-o pe Tina înnegrindu-se de furie.

– N-am fost doar eu, i-am spus. Apoi mi-a ieșit fără să vreau: Și Tina m-a ajutat. Am făcut-o împreună.

Urma să-mi cer scuze de la Alice mai târziu. M-am panicat. Babette și Max s-au întors către Tina ca să primească o confirmare, iar ea le-a aruncat un zâmbet la fel de înțepenit ca al unei păpuși Barbie.

– Sincer, tot orașul e de vină, am continuat, încercând să depășesc momentul. Când s-a aflat că plănuim aniversarea de șaizeci de ani a lui Max, toți ne-au sărit în ajutor. Ne-au copleșit, nu, Tina?

Zâmbetul Tinei a înțepenit și mai mult când părinții ei s-au întors către ea.

– Da, ne-au cam copleșit, a confirmat ea.

Max și-a întins brațele lungi și ne-a prins pe amândouă într-o îmbrățișare strașnică.

– Voi două sunteți cele mai bune fiice pe care și le-ar putea dori un tată.

Glumea, desigur, dar Tina s-a încordat, apoi s-a desprins din îmbrățișare.

– Ea nu e fata ta.

Zâmbetul lui Max era relaxat.

– Ei bine, nu, e adevărat. Dar ne gândim să o adoptăm, a zis și mi-a făcut cu ochiul.

– N-are nevoie să fie adoptată, a zis Tina, iritată. E o femeie în toată firea.

– Glumește, i-am zis.

– Nu-mi spune tu ce face el.

Dar nimic nu avea să-i strice voia bună lui Max. Vira deja spre Babette, pe care o cuprinsese șerpește de talie și o conducea aproape de ringul de dans.

– Eu și mama ta trebuie să le dăm o lecție impostorilor ăstora, a zis în timp ce mergea, apoi s-a rotit ca să arate înspre Tina: Tu urmezi, domnișoară! Trebuie să ajung la tine înainte să te transformi într-un dovleac.

Eu și Tina păstram o distanță rece și îi priveam părinții lansându-se într-o serie de mișcări profesioniste de dans. Am zărit-o pe Alice pe partea opusă și mi-am dorit să fi stat aproape de mine pentru puțin sprijin emoțional. În schimb, am văzut-o făcându-și loc spre mâncare.

Costumația lui Alice pentru petrecere erau tot niște jeanși și un tricou? Se pare că da. Pe tricou scria: DE CE ÎI E FRICĂ LUI 6 DE 7? Pe spate era și răspunsul: PENTRU CĂ 7 L-A PĂPAT PE 9.*

Mă pregăteam să mă apropiu de ea și să îi stau pe cap, când Tina a spus:

– Nu trebuia să-i minți.

– Încercam să fiu drăguță, am zis, ridicând din umeri.

– N-am nevoie să fii drăguță.

Am ridicat din nou din umeri.

– Nu mă pot abține.

* În original, cifra 8, „eight“, se pronunță identic cu „ate“, a mânca. (N. red.)

Confesiune. Voiam ca Tina să mă placă? Categorie. Mi-ar fi plăcut să fac parte din familia lor – pe bune? Da. Chiar dacă Tina îmi putea fi doar o soră mai mare și mai înțepată, tot aș fi acceptat. Familia mea era cam... inexistentă.

Voiam mai mult decât orice să îmi găsesc un loc al meu. Nu încercam să îi fur familia, însă aș fi făcut orice ca să mă accepte. Însă Tina nu era prea dornică să accepte ideea, ceea ce părea cam egoist, mai ales că ea oricum nu era niciodată prin preajmă. Ea și Kent Buckley erau mereu ocupați să organizeze gale în scopuri caritabile sau să aibă o viață socială sofisticată și luxoasă. Te-ai fi gândit că e în stare să împartă și cu alții. Se pare că nu.

Nu își dorea nimic din toate astea în mod special, dar nici nu voia ca alții să se bucure de ele. Nu mă putea înghiți. Nu suporta că exist. Și era hotărâtă să nu schimbe situația. Nu mă gândeam decât să rămân în continuare drăguță cu ea, astfel încât într-o zi să renunțe și să mă ia în brațe înfrântă, spunându-mi: „Bine, mă dau bătută. Vino aici.“

Știam că așa o să se întâmple. Eram sigură. Poate. Probabil nu în acea seară. După o pauză foarte lungă, am zis ceva ce m-am gândit că o să-i placă:

– Te adoră, să știi. Și pe Clay. Vorbesc tot timpul despre voi doi.

Atunci s-a întors către mine cu o expresie pe care am plasat-o undeva între ofensă și furie:

– Tocmai ai încercat să-mi explici ce sentimente au părinții mei pentru mine?

– Ăăă...

– Tu chiar crezi că ești îndreptățită să comentezi despre relația pe care o am cu ai mei – oamenii care nu doar că m-au adus pe lume, ci și-au petrecut și vreo treizeci de ani să mă crească?

– Eu...

– De cât timp îi cunoști?

– De patru ani.

– Bun, deci ești o bibliotecară care s-a mutat în garajul lor acum patru ani...

– E un fost hambar, am mormăit.

– Iar eu sunt fiica lor biologică. Îi știu dinainte să mă fi născut. Crezi că e o competiție? Crezi că ai avea vreodată șanse să câștigi?

– Nu încerc să...

– Să-ți mai zic ceva. Familia mea nu este nici locul tău și nici treaba ta, și nici n-o să-i aparții vreodată. Îți zic o dată pentru totdeauna.

Doamne. Știa să tune și să fulgere. Nu era vorba doar despre cuvinte, ci și despre tonul folosit. Avea o forță aproape fizică, era atât de ascuțit, încât am simțit că mă străpunge. M-am întors cu spatele, aveam un nod în gât și ochii aproape umezi. Am clipit și am încercat să îmi îndrept atenția către ringul de dans.

Un bătrân cu cravată de cowboy le tăiase calea lui Babette și lui Max. Max și-a îndreptat din nou atenția către Tina și s-a prefăcut că învârte un lasou imaginar deasupra capului înainte să-l arunce spre ea ca s-o prindă. Trăgea de sfoară, iar Tina se îndrepta către el zâmbind. Era un zâmbet real, sincer.

Eu, chiriașa din garajul familiei, eram uitată. Pe bună dreptate. Era în regulă. Oricum nu-mi plăcea să dansez în public.

În acea noapte, Max a dansat în cea mai mare parte cu Babette. Era clar că dansaseră mult în cei aproape patruzeci de ani petrecuți împreună. Își cunoșteau mișcărilor fără să ezite. Rămăsesem fascinată privindu-i și sunt sigură că mulți alții simțeau același lucru. Erau genul de cuplu care te face să crezi în cupluri.

Max a prins cu lasoul mulți oameni în acea noapte, iar în cele din urmă unul dintre ei am fost eu. M-a surprins când s-a întâmplat – de parcă aproape uitasem că eram acolo. Stătusem pe margine atât de mult timp, încât începusem să cred că eram în siguranță, că puteam să mă bucur de priveliște și de muzică fără să fiu implicată. Mă înșelasem.

Când Max m-a tras pe ringul de dans, i-am zis:

– Nu dansez în public.

– De ce nu? m-a întrebat, încruntându-se.

– Prea multe amintiri urâte din copilărie, i-am zis dând din cap în semn că nu.

Era adevărat. Îmi plăcea să dansez și chiar mă pricepeam. Cel puțin aveam ritm. Dansam prin casă tot timpul: în timp ce făceam curățenie, când puneam rufe la uscat, când găteam și spălam vasele. Dădeam mai tare muzica pop și începeam să dansez, făcându-mi munca de două ori mai ușoară. Să dansez îmi aducea bucurie, îmi dădea o stare de bine și era una dintre activitățile mele favorite. Dar numai de una singură.

Nu puteam să dansez când se uita cineva la mine. Dacă se întâmpla așa ceva, rușinea mă copleșea și înghețam. Nu suportam să fiu privită – mai ales în mulțime –, așa că atunci când era rost de dans pe la petreceri, înghețam. Cine mă privea putea să creadă că nu mai făcusem așa ceva niciodată.

Iar Max mă cunoștea suficient de bine cât să-mi înțeleagă reticenta:

– Ai dreptate, mi-a zis, nici lăsându-mă la o parte, nici dându-mi drumul. Tu stai pe loc și mă ocup eu de restul.

Am stat și am început să râd, iar trupa a cântat un cover după Bee Gees. Max a dansat în jurul meu în cerc, dezlănțuit, prostesc și caraghios. A fost perfect, pentru că privitorii și-au

îndreptat atenția spre el, iar asta a însemnat că ne puteam relaxa și distra în voie cu toții.

La un moment dat, Max a făcut o mișcare ca scoasă dintr-o hieroglifă. A fost atât de caraghios de amuzantă, încât mi-am ascuns privirea. Însă când mi-am descoperit ochii, l-am surprins stând neașteptat de neclintit, cu mâna la frunte.

– Hei, i-am zis, apropiindu-mă. Ești bine?

Max și-a îndepărtat mâna, de parcă ar fi fost gata să-și ridice privirea și să-mi răspundă. Dar apoi i s-au înmuiat genunchii și a căzut.

Muzica s-a oprit. Mulțimea a rămas mută. M-am așezat în genunchi lângă Max, apoi m-am uitat în sus și am strigat-o disperată pe Babette. Când m-am uitat din nou în jos, ochii lui Max erau deschiși. A clipit de câteva ori, apoi a zâmbit.

– Nu-ți face griji, Sam. Sunt bine.

Babette a ajuns pe cealaltă parte și a îngenuncheat lângă el.

– Max! l-a strigat Babette.

– Hei, Babs, i-a răspuns. Ți-am zis cât ești de frumoasă?

– Ce s-a întâmplat?

– Am amețit puținel.

– Poate să-i aducă cineva niște apă? am strigat, apoi m-am aplecat alături de Babette ca să-l ajutăm să stea în fund.

Fața lui Babette era schimonosită de îngrijorare. Max a observat.

– Sunt bine, draga mea.

Dar Max nu era genul de om care să se prăbușească din picioare. Era mai degrabă un tip tare ca piatra. Am încercat să-mi aduc aminte dacă îl văzusem vreodată luându-și concediu medical.

Max a mângâiat-o pe Babette pe umăr.

– E din cauza zborului prea lung. Probabil m-am deshidratat.

Chiar când a spus asta, cineva i-a adus un pahar cu apă. Max a luat o gură zdravă.

– Aaa, vedeți? Totul e bine.

Culoarea i-a revenit în obraji. O mulțime se strânsese în jurul nostru. Cineva i-a mai dat un pahar cu apă, iar când am privit în sus, mi-am dat seama că mai sunt cel puțin zece oameni care stau pregătiți cu lichide. A băut și următorul pahar.

– Mult mai bine, a conchis, zâmbindu-ne și arătând mult mai bine.

Apoi și-a ridicat brațele ca să le facă semn câtorva bărbați.

– Cine mă ajută să mă pun pe picioare?

– Poate ar trebui să-i aștepți pe paramedici, Max, i-a zis unul dintre tipi.

– Te-ai lovit cam tare de podea, șefule, a adăugat un altul.

– Ei bine, nu am nevoie de medici.

Departamentul de pompieri era la vreo patru străzi depărtare. Exact când a spus asta, doi paramedici și-au făcut apariția cu trusele medicale pe umeri.

– Ce s-a întâmplat, Max, ai petrecut prea mult? a zis unul dintre ei, cu un rânjet mare pe față, când l-a văzut stând pe jos.

– Kenny, a zis Max, zâmbindu-i. Le spui tu acestor grijulii că sunt bine?

Chiar în acel moment, un bărbat și-a făcut loc prin mulțime.

– Pot să ajut? Sunt medic.

Cu multă blândețe, Max i-a răspuns:

– Ești psihiatru, Phil.

Kenny a dat din cap în semn că nu.

– Dacă are nevoie să vorbească despre sentimente, te anunțăm.

Eu și Babette ne-am dat un pas în spate, iar paramedicii l-au înconjurat pe Max ca să-l evalueze. Max a protestat pe tot parcursul procedurii.

– Doar m-am deshidratat, asta-i tot. Sunt foarte bine acum.

Un alt medic care i-a verificat pulsul s-a uitat la Kenny și a zis:

– Are tahicardie. Tensiunea e ridicată.

Însă Max i-a trântit una peste cap.

– Normal că e, Josh. Am dansat toată noaptea.

Se pare că Max le fusese profesor ambilor paramedici care și-au făcut apariția în acea noapte. Chiar dacă s-au dovedit incredibil de minuțioși, totul a părut să fie în ordine cu Max. Au vrut să-l ducă la Urgențe pe loc, însă el a reușit să-i facă să se răzgândească.

– Nu a mai organizat nimeni o petrecere pentru cei șazeci de ani ai mei, așa că nu vreau să lipsesc.

Nu știi exact cum, dar după ce l-au ajutat, Max i-a ademenit să se bucure de snacksuri, iar ei au căzut de acord să-i acorde câteva minute să mai bea niște apă și abia apoi să reevalueze situația. Au luat câțiva biscuiți, dar inclusiv cât i-au mâncat au rămas cu ochii pe el. La fel și eu și Babette.

Părea să se fi întors la vechiul lui fel de-a fi. Râdea. Glumea. Când trupa și-a reluat activitatea, a început să cânte unul dintre cântecele preferate ale lui Max: „Dancing Queen“ de la ABBA. Imediat cum l-a auzit, Max a început s-o caute pe Babette. Când i-a surprins privirea la vreo trei metri distanță, Max a arătat cu degetul spre ea, apoi spre el și, în cele din urmă, spre ringul de dans.

– Nu, a strigat Babette. Trebuie să te odihnești și să te hidratezi!

– Nevastă, oamenii ăștia ne cântă cântecul, a bombănit Max.

Babette s-a îndreptat către el ca să-l certe – poate și să flirteze puțin.

– Fii cuminte.

– Sunt bine, i-a răspuns el.

– Tu nu...

Înainte să apuce să termine, el a strâns-o într-o îmbrățișare și și-a lipit mâna de curbura spatelui ei. Am văzut-o cedând. Am simțit-o.

Am cedat și eu. Până la urmă, nu era un moșpit. Doar se legănau, pentru numele lui Dumnezeu. El băuse deja vreo șase pahare cu apă. Arăta bine. Să lăsăm omul să danseze de ziua lui. Nu era ca și cum ar fi început să facă scheme pe podea.

Max a învârtit-o ușor pe Babette. Apoi a aplecat-o cu grijă. Era bine. Era bine. Era pur și simplu bine. Însă apoi a început să tușească. Atât de tare, încât i-a dat drumul lui Babette și a făcut un pas în spate, după care s-a aplecat. I-a căutat privirea lui Babette și atunci am observat că tușește sânge – mult, roșu aprins –, care îi acoperă mâna și bărbia, apoi îi pătează tot papiionul și cămașa. A tușit din nou, după care s-a prăbușit.

Paramedicii s-au întors la el într-o clipită, i-au rupt cămașa, au tăiat papiionul, l-au intubat și au început să-i administreze oxigen și să facă mișcări de resuscitare. Nu prea știu ce s-a întâmplat în încăperea. Mai târziu, am auzit-o pe Alice strângându-i pe copii și îndreptându-i spre grădină. Doamna Kline, secretara lui Max în ultimii treizeci de ani, a încercat fără speranță să șteargă o urmă de sânge cu șervețelele de la cocktail.

Nu am reușit decât să mă holbez. Babette stătea lângă mine și, la un moment dat, mâinile ni s-au întâlnit și am ajuns să le strângem atât de puternic, încât mi-a rămas vânătaie o săptămână.

Paramedicii au încercat să-l ajute pe Max atât de mult, încât am simțit că trec un milion de ani, dar nu cred că a fost vorba

despre mai mult de cinci minute. Cu aceeași intensitate, s-au aplecat și au făcut acele mișcări insistente și puternice pe pieptul lui. Când și-au dat seama că nu îl pot resuscita, l-am auzit pe unul dintre ei spunând:

– Trebuie să-l transportăm. Nu merge.

Să-l transporte la spital, am bănuir. S-au oprit să verifice pulsul, dar când s-au retras puțin, am simțit că rămân fără aer. Babette a scos un sunet pe jumătate uimire, pe jumătate țipăt. Max, care stătea pe podea, era vânat.

– Rahat, e EP, a zis Kenny.

M-am uitat la Babette. *Ce înseamnă EP?*

– Doamne, uită-te la linia de demarcație, a zis Josh.

Pe cutia toracică a lui Max era o linie dreaptă în jurul căreia culoarea pielii devenise vinete în loc de roz și sănătoasă.

– Adu targa, a urlat Kenny, însă vocea i s-a spart. Și avea lacrimi pe față.

Când l-am privit pe Josh, și el era în lacrimi. Exact în acel moment, mi-am dat seama la ce se gândesc. Chiar dacă și-ar fi șters fețele de mâneci, i-ar fi făcut compresii lui Max și ar fi continuat pe drumul spre spital, n-ar mai fi contat. Chiar dacă era vorba despre Max – directorul, eroul, legenda vie. Nici toată iubirea din lume nu ar fi fost de ajuns să-l țină lângă noi. Oricât de greșit ar fi sunat, doar asta ne-a rămas: certitudinea că nu se va mai întoarce.

EP se pare că înseamnă embolie pulmonară. I se formase un cheag de sânge în timpul zborului din Italia spre casă, care îi migrase către plămâni și apoi îi blocase o arteră. Tromboză venoasă profundă.

– Nu a mers deloc în timpul zborului? am întrebat-o pe Babette. Nu știe toată lumea că trebuie să facă asta?